

Кращі в світі Тутка-Тамки

— Ліно, а візьми-но, дитино, віника до рук — і нумо прибирати. Бо як не прибирати в хаті, то ще крокодили заведуться в безладі.

Ліна бачила тих крокодилів по телевізору: вони гарні й зелені. Але бабусі чомусь не подобаються, певно, тому що великі та зубасті. Тож Ліна завжди-завжди старанно прибирає. І крокодили в їхній квартирі ніколи не заводяться.

Проте одного ранку Ліна вийшла на кухню й щиро здивувалася, глянувши на стіл. Ні, крокодила там не було. Але на столі сиділи Тута Найстарша й Тамуся-Красуня зі славетного роду Тутка-Тамок. А вони точно кращі за будь-якого крокодила.

Так лише кажуть, що «сиділи», бо Тамуся саме робила дуже корисну руханку. На столі — картата скатертинка у дрібну клітинку. І Тамуся зграбно стрибала лише

червоними клітинками, намагаючись ані ніжками, ані хвостиком не зачепити білі.

А Тута зосереджено оглядала речі, які супроводжували їх у мандрівці. Дорога позаду довга, а Тутка-Тамки не надто великі. Тому вони приховали із собою лише найважливіше. Це пакунок з яскравою крейдою, стрічки, якими треба перев'язувати вушка на свята, щоб бути гарними, і крихітний нотатник, куди вони записують усі дива, що їм траплялися дорогою.

Ще на початку мандрів з ними був слоїк із малиновим варенням. Але він десь відстав і загубився, тож тепер його немає з мандрівницями. Тамуся струшує довгим хвостиком із китицею на кінчику і запевняє, що те варення обов'язково знайдеться. Отак просто воно не зникає! Однак розважлива Тута на це лише хитає головою, тріпочучи великими лапастими вушками.

Навіть якщо попередній слоїк не знайдеться — це не дуже погано. Бо посеред кухонного столу теж стоїть один, повний абрикосового варення. Воно яскраве, наче осінні листя, щедро освітлене сонцем. Час від часу Тамуся, не кидаючи руханки, косує на ту красу, трохи схожу на її золотаві очі.

А потім вона стає такою щасливою, що ледь-ледь злітає над столом, тріпочучи вушками. Бо на порозі кухні стоїть мала дівчинка й дивиться так, ніби вперше побачила таких гарних Тутка-Тамок. Одразу видно, що дівча добре: таке поділиться варенням або іншими смаколиками, із задоволенням послухає про їхні пригоди чи пограється в піжмурки.

Тамуся навіть ладна визнати, що якби малá господарка належала до роду Тутка-Тамок, то була б гарною —

майже такою, як вони із сестрою. Тому приязно озивається до дівчинки:

— Привіт! Ти більше любиш бавитись до сніданку чи після того, як вип'єш чаю? Он він, у термосі. Буде смачно з варенням! А знаєш, що в компанії за гарною історією чи казкою варення смачніше?

Це дуже ввічливий початок знайомства у Тутка-Тамок. Однак Тута раптом стає серйозною і питає особливим дорослим голосом:

— Ти нездужаєш? Застуда вчепилась, так? Може, тобі краще повернутися до ліжечка?

Вона бачить, що Ліна — дуже симпатичне дівча, очі та носик якого червоні. Так буває від застуди чи коли вдарився й раптом полилися сльози. А ще вона знає, що зараз мала вдома сама: тато у відрядженні, мама на роботі, а бабуся — пішла у дорослих справах.

